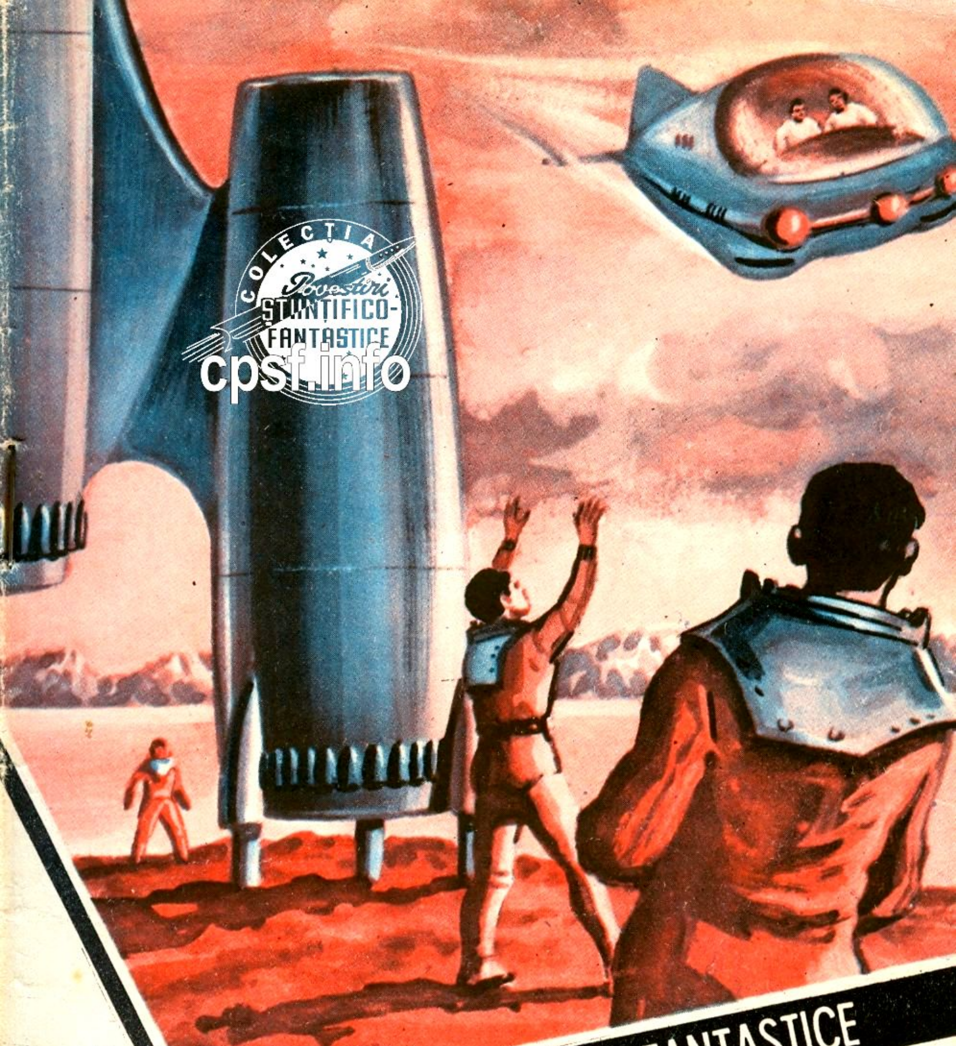

184

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

POVESTIRI DE IGOR ROSOHOVATSKI ȘI DE LARISA ȘI MIHAIL NEMCENKO

EDITATĂ DE REVISTA ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

MIHAIL şi LARISA NEMCENKO

CHEMAREA PĂMÎNTULUI

★

ÎNTÎLNIREA

IGOR ROSOHOVATSKI

JUDECĂTORUL ELECTRONIC

★

PESTE PRAGUL SENSIBILITĂŢII

★

REINTRAREA CAMPIONULUI OLIMPIC

Colecţia „Povestiri ştiinţifico-fantastice"
Anul VIII — nr. 184 — 15 iulie 1962

LARISA NEMCENKO

Larisa Nemcenko s-a născut la Moscova în anul 1929. După absolvirea școlii de zece ani, a intrat la Facultatea de critică teatrală a Institutului de stat pentru artă teatrală (G.I.T.I.S.). În 1952, terminînd studiile la institut, Larisa Nemcenko a plecat să lucreze în Siberia, la Kemerovo, centrul regional al bazinului Kuznețk. Acolo s-a ocupat cu problemele de artă și literatură la ziarul de tineret „Komsomolistul din Kuzbass".

De cîțiva ani locuiește și lucrează la Sverdlovsk, unde predă lecții de istoria teatrului.

Larisa Nemcenko este soția lui Mihail Nemcenko. (Biografia acestuia am publicat-o în nr. 151 al Colecției.)

Coperta-desen: AUREL BUICULESCU

MIHAIL și LARISA NEMCENKO

CHEMAREA PĂMÎNTULUI

Pămîntul se apropia cu repeziciune. Reducîndu-și viteza, astronava se rotea în jurul lui pe o orbită în spirală, coborînd cu fiecare rotire și apropiindu-se de limita superioară a atmosferei. Peste cîteva minute, pe ecranul locatorului se vor ivi contururile cunoscute ale continentelor...

Orlov era emoționat; miinile îi tremurau ușor. Nu visează oare? Va vedea într-adevăr în curînd oameni, pe îndepărtații săi urmași? Cum or fi arătînd acești oameni ai secolului 54? Cum vor întîmpina ei pe acest oaspe neașteptat care apare din adîncul mileniilor?...

Orlov verifică din nou reglarea limitatorului de înălțime și, privind la aparate, se lăsă obosit pe speteaza fotoliului. Se poate bizui pe automate in această ultimă jumătate de oră cit a mai rămas pînă la momentul aterizării. Ultima jumătate de oră... Numai de-ar fi totul în regulă acolo, pe Pămînt! Această tăcere de neînțeles...

Trei mii patruzeci și șase de ani. Dacă nu ar fi fost ceasul radiocarbonic care să fi măsurat timpul cu o exactitate neîndurătoare, Orlov n-ar fi crezut niciodată că a fost scufundat atita vreme în somnul anabiotic. Aceste treizeci de veacuri care s-au scurs pe lingă el fără să-l atingă i se păreau o iluzie. Îi era greu să se împace cu gîndul că întreaga lui viață trecută a rămas acolo, dincolo de prăpastia secolelor. El își amintea doar de această viață atît de clar ca și cînd totul s-ar fi petrecut abia ieri!

Despărțirea de Pămînt. Discul orbitor al unui Soare străin ce creștea pe ecrane la sfîrșitul unui zbor lung, de șase ani. Planete mari și uriașe, îngropate în gheață sau acoperite de giulgiul cenușiu al prafului cosmic. Și, în sfîrșit, ceea ce căutaseră: viața. O sferă mică, înfășurată într-o pătură umedă de nori. Mări tinere cu apă puțină și caldă. Jungle primitive in care mișunau niște creaturi stranii ce nu semănau cu nimic cunoscut. Luni in șir, pline de descoperiri pasionante...

Atacul fusese neaşteptat. Aceste făpturi informe şi stîngace, care păreau cu desăvîrşire inofensive, se tîrîseră de atîtea ori indiferente prin iarba portocalie pînă la picioarele călătorilor! Şi iată că deodată aceste făpturi, supunîndu-se unui instinct de neînţeles, s-au năpustit cu miile din toate părţile asupra oamenilor. Pămîntenii au constatat atunci că împotriva atacatorilor sînt neputincioase chiar şi razele de înaltă frecvenţă... Stropi de mucozităţi negre, otrăvitoare distrugeau ţesătura silicioasă a costumelor de scafandru şi ardeau corpul. Orlov scăpase teafăr, ca prin minune. Singurul dintre cei şapte. I-a înmormîntat pe tovarăşii săi acolo, pe îndepărtata planetă din Procion.

Înapoierea... Desperare. O oboseală de plumb. Dacă n-ar fi fost atît de copleşit, poate că şi-ar fi putut salva astronava... Dar nu, în nici un caz n-ar fi reuşit să facă ceva. Îşi pierduse aproape cunoştinţa cînd, după semnalele de alarmă ale locatoarelor, astronava începuse a sălta nebuneşte ba într-o parte, ba în alta, încercînd să se strecoare prin curentul de meteoriţi...

Dar nu izbuti să scape din prinsoarea meteoriţilor întîlniţi la periferia sistemului planetar al lui Procion, deoarece şuvoiul lor era mult prea lat şi prea dens. Două blocuri au lovit unul după altul partea dindărăt a astronavei şi aceasta ar fi fost distrusă dacă n-ar fi existat cîmpul protector al învelişului care a redus de sute de ori forţa loviturilor. Corpul navei a rămas întreg; îngrozitoarea ciocnire scosese însă din funcţiune comanda motoarelor. Acestea au trebuit imediat oprite, deoarece altfel, în cîteva minute, întreaga rachetă s-ar fi transformat într-un norişor de gaz incandescent. Orlov se putea bizui acum numai pe zborul fără motor. Este adevărat că nava mai avea un motor, dar el nu putea fi utilizat decît pentru zboruri de scurtă durată şi numai cu o viteză mică, planetară. Cu ajutorul acestui motor s-ar fi putut parcurge distanţa de la planetele periferice ale sistemului solar — Neptun sau Pluton — la Pămînt, în cîteva luni. Aici însă, în bezna Cosmosului, era cu totul nefolositor.

Aşa că nu-i mai rămînea decît zborul prin inerţie...

În drumul său către îndepărtatul Soare, care de la distanţa aceea părea o minusculă steluţă, nu existau cîmpuri gravitaţionale puternice, iar după aparate nici un pericol nu ameninţa nava s-o abată de la traiectoria sa. Nimic însă n-o putea salva de la pierderea treptată a vitezei. Nava putea ajunge la sistemul solar abia după cîteva zeci de secole.

Pentru Orlov exista o singură soluţie: să adoarmă.

Nu i-a fost uşor să se hotărască. Orlov ştia că nici un om nu dormise încă somnul anabiotic mai mult de cîţiva ani. Ani... iar acum era vorba de secole... Se va mai trezi oare?... Sau va fi veşnic purtat în sarcofagul navei sale moarte? N-avea însă de ales. Orlov mai examină — pentru ultima oară — nava şi conectă aparatele de anabioză.

Sistemul de trezire a început să funcţioneze cînd nava s-a apropiat de orbita lui Pluton. Exact după cum comandase.

Şi iată că se apropia de Pămînt, fericit şi nerăbdător. Şi totuşi, în acelaşi timp, nu-l părăsea de loc acea nelămurită senzaţie de nelinişte.

Orlov sperase că primii oameni pe care îi va întîlni vor fi pe Ganimede, satelitul lui Jupiter, populat de mult de către astronauţi. Aci trăiau permanent cei care lucrau la radioobservatoare, lucrătorii de la Institutul planetelor periferice. De data aceasta însă clădirea uriaşă a staţiei cosmice era pustie. Platoul negru de bazalt unde coborau de obicei navele interplanetare era acoperit cu un strat gros de cîţiva metri de gheaţă albăstruie. Trecuse probabil mai mult de un secol de cînd coborîseră acolo ultimele astronave.

Orlov încerca să se convingă singur că staţia fusese pur şi simplu mutată pe alt corp ceresc. Pe măsură însă ce nava se apropia de Pămînt, neliniştea din sufletul său creştea.

În spaţiu domnea o linişte stranie, de neînţeles. Nava pătrunsese de mult în zona unde ar fi trebuit să se recepţioneze uşor transmisiunile de pe Pămînt şi, cu atît mai mult, semnalele farurilor radiofonice de pe Lună şi Marte, şi totuşi, teleecranele nu arătau nimic, iar aparatele sensibile tăceau. Numai din cînd în cînd se auzea un sunet continuu, nedeslușit. Ce-or fi însemnînd toate astea?

Îşi aminti deodată cuvintele unuia dintre marii înaintaşi, cuvintele lui Ţiolkovski: „Omenirea nu va pieri niciodată, ci se va muta de la un Soare la altul, pe măsură ce aceştia se vor stinge". Ţiolkovski însă vorbea de viitorul îndepărtat, de ceea ce s-ar putea întîmpla peste sute de milioane de ani. Dar acum Soarele străluceşte ca şi înainte!...

Nu, să lăsăm gîndurile alarmante! Oamenii trăiesc, desigur, în continuare pe Pămînt. Viaţa lor însă s-a schimbat probabil în întregime, a devenit de nerecunoscut.

Cum o fi arătînd orăşelul său natal, înverzit, pierdut printre munţii Urali? Cum o fi arătînd după aceste treizeci de secole?... Orlov zîmbi amar. Dar poate că nici oraşele nu mai sînt acolo unde erau. Este posibil ca oamenii să fi renunţat complet la oraşe, populînd în mod uniform toată planeta...

Dar poate că s-au păstrat unele cvartale, ca monumente ale trecutului? Ar vrea să hoinărească pe malul liniştit al bătrînului lac, să mai treacă prin vechea piaţă, acolo unde străluceau în mii de culori serbările de primăvară ale Victoriei Comunismului.

Oameni! Cît de mult trebuie să se fi dezvoltat puterea raţiunii voastre, cîte descoperiri mărețe veţi fi făcut în aceste milenii!

Gîndurile îi trec prin cap unul după altul, dar ochii examinează încordat ecranul locatorului. Nu se văd decît din cînd în cînd nişte linii tulburi, neconturate. Sînt din ce în ce mai precise, mai distincte... Pămîntul! Fără să-şi creadă ochilor, Orlov priveşte tabloul care i se înfăţişează. Globul uriaş, albăstrui, care se vede învîrtindu-se încet pe ecran, nu prea seamănă cu stereoharta cunoscută încă din copilărie.

...În locul Oceanului Indian — un continent uriaş. O fîşie lată de uscat leagă Africa de America de Sud. O mulţime de noi insule. O replanificare completă a planetei! Oamenii au învăţat deci să ridice suprafeţe întinse din scoarţa Pămîntului!...

Pe scala mată a altimetrului se aprinde lumina roşie în dreptul cifrei „300". Nava intră în straturile superioare ale atmosferei. Fără să-şi ia ochii de la ecran, Orlov se îndreaptă în fotoliu, îşi aşează mîinile pe clapele aparaturii de conducere. Continentele cresc, sînt din ce în ce mai mari. Se văd nişte linii luminoase netede, care se întind punctat de-a lungul ţărmului. Centrele mareice? Sau noi centre tehnice? Dar de ce tac?

Deodată ecranul se luminează cu o strălucire verde, puternică...Apoi iar şi iar...

Luminiţele se repetă la diferite intervale, îşi schimbă culoarea şi strălucirea. Fără nici o îndoială sînt nişte semnale. Fusese observat şi vor să-i comunice... Dar nu poate avea nici măcar speranţa că ar putea înţelege ceva.

Nava coboară. Încă un tur şi nava se pregăteşte de aterizare. Acolo, pe cosmodromul central din Arhipelagul de Nord. Este adevărat că în locul insulelor cunoscute care alcătuiau pe vremuri acest arhipelag arctic se vede acum o singură insulă, lungă. Dar poate că totuşi cosmodromul a rămas acolo...

*

Nava se cutremură, aşezîndu-se pe trenul de aterizare, şi se opreşte. Inima lui Orlov bate nebuneşte. A trecut un minut... Degetele îi sînt încleştate, mult timp nu reuşeşte

să-şi desfacă curelele fotoliului de aterizare. Iată, în sfîrşit, ecluza. Mîinile se îndreaptă din obişnuinţă către costumul de scafandru. Nu, nu mai este necesar! Orlov apasă pe buton şi trapa se dă la o parte...

Soarele! Străluceşte, luminează, direct în ochi, îl mîngîie. E soarele pămîntean... Şi vîntul. Orlov simte pe faţa atingerea lui uşoară. Un vînt călduţ, plin de parfumul coniferelor şi al luncilor...

Orlov e ameţit. Face cîţiva paşi şi se apleacă spre pămînt. Cît de cald e!... Şi aceste coline dimprejur acoperite cu păduri... Clima a fost deci transformată şi aci, în Nordul Îndepărtat... Dar unde sînt oamenii?

Orlov se uită împrejur şi tresare. La vreo sută de metri de el, lîngă o clădire transparentă, circulară, din vîrful unei coline, planează imobil, de parcă stau în aer, cîteva figuri omeneşti stranii. Sînt mărunţi, cu capul mult alungit şi cu picioarele subţiri. O îmbrăcăminte albăstruie, curioasă, foarte lipită de corpurile slabe, ca de copil. Oameni? Aşa or fi ajuns? Imposibil!

Dînd din mîini, Orlov fuge spre colină. Figurile albastre încep să se agite. Se sfătuiesc între ele, zboară grăbite la o parte, căutînd parcă să menţină o anumită distanţă faţă de el. Se poate crede că se tem de apropierea lui.

Orlov se opreşte privind uimit la necunoscuţii zburători. Deodată se opreşte înmărmurit. Ceea ce i se păruse că sînt haine era piele. Acum vedea clar. Oameni cu pielea albastră!

Dar feţele! Examinîndu-i atent constată că n-au de loc urechi, iar în loc de nas au nişte excrescenţe în formă de trompă. În liniştea care se lăsase, Orlov aude un ţiuit strident. Aşa vorbesc oare?!

Orlov rămase nemişcat. Cine or fi aceşti necunoscuţi? Fiinţe din lumi străine îndepărtate?... Dar cum au ajuns aici? Şi unde sînt oamenii? Unde sînt oamenii?

Orlov era fiul unei epoci mărețe şi fericite, epoca în care omenirea terminase pentru totdeauna cu asuprirea, devenind o singură familie comunistă. Oamenii din timpul său credeau că viitoarea întîlnire dintre pămînteni şi fiinţele raţionale ale altor lumi, întîlnire atît de mult dorită, va fi prietenoasă şi fericită. Acum Orlov ştie ce să creadă...

Adunîndu-şi forţele, Orlov începu să alerge spre vîrful colinei. Imediat pieile albastre zburară mai departe. Asta însă nu-l mai speria. Va alerga acum spre această clădire circulară, transparentă, va bate, va striga, va sparge, în sfîrşit, această chinuitoare perdea care-l înconjură din toate părţile.

Ţiuitul strident se aude acum deasupra capului său. Orlov se uită în sus. Exact deasupra lui, la înălţimea unei case cu trei etaje, atîrna în văzduh unul dintre necunoscuţi şi încerca în fel şi chip să-i atragă atenţia, făcînd nişte semne. Orlov dă deznădăjduit din mîini şi aleargă mai departe.

Pielea albastră mai chiui ceva şi se avîntă în sus. Asta a fost ultima imagine a lui Orlov. În acelaşi moment simţi o forţă de neînţeles care-i apăsa tîmplele şi capul îi căzu ca de plumb. Îşi pierdu cunoştinţa şi se prăvăli în iarba caldă, pătrunsă de razele soarelui.

*

De undeva din întuneric apărură nişte ochi mari, atenţi, ochi de om! Orlov strigă bucuros şi încercă să se ridice. Nişte mîini îl aşezară însă blînd înapoi.

Camera este luminată de un soare strălucitor şi Orlov vede o fată care se apleacă deasupra patului său. Un om! Priveşte faţa smeadă, luminoasă, cu sprîncenele bine conturate, vede ochii cenuşii, inteligenţi, şi totul i se pare o minune.

Fata zîmbeşte şi graiul ei neînţeles răsună melodios. În aceste trei milenii şi limba s-a schimbat... Orlov dă din cap în semn de negaţie; nu, nu înţelege. Fata pricepe semnul bolnavului, îşi duce rîzînd mîna la frunte, apasă cu cealaltă mînă un buton mic de pe un tablou alb de lîngă pat. Acum se aude o voce de bărbat care traduce silabisit: „Stai întins liniştit. N-ai voie să te ridici. Vei afla îndată totul".

O pauză. Un zgomot uşor în aparat şi din nou vocea. Este probabil textul comunicatului care se transmite pe reţeaua mondială.

„...După cum arată documentele, acum aproape trei milenii, pe pămîntul Iuavilor, mai exact pe una dintre insulele arhipelagului care exista în acea vreme acolo, era situat cosmodromul central al Pămîntului. Omul antic n-a ales deci întîmplător acest loc. El nu putea şti că acum mai bine de 200 de ani această insulă a fost înconjurată de o perdea ultrasonică de sterilizare şi dată în folosinţă Iuavilor, prietenii noştri din cea de-a patra planetă a sistemului Antares, în scopul aclimatizării lor treptate.

După cum era de aşteptat, nici unul dintre mesajele noastre pe care le-am transmis necontenit străvechii astronave din clipa în care a fost observată în zona orbitei lui Marte n-a fost interceptat, deoarece aparatura de recepţie a navei n-avea nimic comun cu dispozitivele noastre cu microunde neutronice. N-a dat rezultat nici încercarea de a

lua legătura cu pilotul prin intermediul semnalizării cu raze ionice.

Cîțiva oaspeți, care se aflau întîmplător lîngă astronava care aterizase, au încercat în tot felul să explice omului antic că este periculos pentru el să se apropie. Iuavii se temeau că virușii conținuți în aerul expirat de ei ar putea să-i fie dăunători. De aceea, pe măsură ce el se apropia ei zburau tot mai departe. Cînd s-au convins că omul antic nu înțelege intențiile lor de prevenire și că intenționează să intre în clădirea centralei electrice, l-au adormit cu raze somnifere.

Acum omul antic este în sanatoriu, pe țărmul apusean al Lemuriei. Imediat ce se va simți mai bine, vom începe să-i facem cunoștință cu civilizația noastră".

...Fata se apropie de fereastră. Deschide larg imensele geamuri. În cameră pătrunde zgomot de voci. Undeva, acolo jos, este o mare uriașă de oameni. Oameni !...

Necunoscuta se întoarce spre Orlov. Vocea ei răsună plăcut, îmbinîndu-se cu vocea autotraducătorului :

— Auzi ? Oamenii sînt bucuroși că trăiești... Au venit mii de oameni aici. Ei vor să salute pe unul dintre primii eroi ai cuceririi Cosmosului !

În romînește de RADU TUDOR
(din „Vokrug Sveta" nr. 11/1960)

MIHAIL și LARISA NEMCENKO

ÎNTÎLNIREA

Aci cerul nu este de loc asemănător cu cel de pe Pămînt; este trandafiriu, cu nuanțe liliachii, arde parcă febril în razele soarelui uriaș, neobișnuit.

Altair... Sfera lui orbitoare luminează puternic chiar și prin stratul gros de nori albaștri care plutesc leneș deasupra platoului nemărginit de un verde închis.

Luminile unei lumi străine... Trei oameni scrutează însă orizontul pînă îi dor ochii și nu se gîndesc cîtuși de puțin la neobișnuita natură ce-i înconjură. Ei așteaptă. În orice moment necunoscuții pot apărea...

Karev se uită la ceas. Au trecut exact patruzeci de minute de cînd au „aterizat". Numai patruzeci de minute... Și parcă așteptau de-o veșnicie.

— E imposibil să nu ne fi observat, întrerupe liniștea Ten Lin. Înălțimea nu este mai mare de 40 de kilometri. Pe filmul de infraroșii se pot distinge chiar siluete.

— Probabil că ne caută, spune cu o voce înceată Sanches. Ei nu știu precis unde am coborît. Cunosc doar direcția aproximativă.

Karev scoate din buzunar o hartă și examinează peninsula care aduce cu ciocul unei păsări răpitoare. Pe aici pe undeva se află acele ființe misterioase. Între platoul pe care se oprise astronava și acele făpturi sînt circa 5 000 de kilometri măsurați pe hartă. E posibil însă ca în realitate distanța să fie mult mai mare. Foarte probabil că harta nu este prea exactă, întrucît aceia care au întocmit-o se grăbeau. Au înțeles cît de puține șanse au să se mai poată întoarce.

Într-adevăr, cei care au descoperit acest îndepărtat și minunat ținut au fost adevărați eroi. Cît curaj trebuie să fi avut acei oameni ca să străbată adîncurile spațiului, la depărtări atît de mari de Pămînt, și asta în anii în care viteza navelor cosmice ajunsese abia la 90 000 de kilometri pe secundă, iar tehnica anabiozei nu făcuse decît primii

pași! Un zbor pînă în Altair necesita o viață de om! Și oamenii aceia știau asta.

Expediția lor părăsise Pămîntul cu mulți ani înainte de nașterea lui Karev și a tovarășilor săi. Aceștia crescuseră, ajunseseră astronauți, iar omenirea tot nu aflase nimic despre soarta acelora care plecaseră spre astrul îndepărtat.

Odată, în timpul încercării unei noi astronave, căpitanul Torn întîlni undeva, în apropiere de Pluton, un „poștaș cosmic". Era o rachetă minusculă care zbura de zeci de ani în spațiu...

— Poate că ar fi mai rațional să așteptăm în navă, împreună cu ceilalți, în fața ecranelor.

Vocea lui Sanches îl readuce pe Karev la realitate.

— Ești prudent?! Pe fața osoasă a lui Ten Lin apare un zîmbet ironic.

Sanches dă calm din cap.

— Da, cred că în cazul de față este indicat să fim prudenți.

— Poate că nu, spune Karev, întorcîndu-se către tovarășii săi. Dacă dăm dovadă de suspiciune și lipsă de încredere, asta ar putea să-i îndepărteze pe necunoscuți și chiar să-i facă prea circumspecți.

— Înțeleg că noi trebuie să-i întîmpinăm ca pe niște prieteni, răspunde puțin jenat Sanches. Din punct de vedere pur biologic, apropierea de o viață străină este însă periculoasă.

— Desigur că este riscant, se declară de acord căpitanul. De aceea am și insistat ca șapte dintre tovarășii noștri să rămînă să aștepte în astronavă. În ceea ce ne privește pe noi trei... Cred că necunoscuții vor fi atît de raționali și nu ne vor îmbrățișa.

Și din nou cei trei scrutează tăcuți orizontul pustiu, iar Karev se reîntoarce cu gîndul în trecut.

„Poștași cosmici"... porumbeii poștași ai astronauților... Aceste mici „țigări" din titan, purtătoare de vești proaste, porneau atunci cînd nava se avaria și nu mai existau speranțe de reîntoarcere, iar distanța pînă la Pămînt era prea mare pentru a se mai putea stabili legătura cu acesta.

De mult o veste din Cosmos nu mai emoționase omenirea atît de puternic ca aceea venită din partea expediției spre Altair. Nu erau decît cîteva fraze imprimate pe o plăcuță metalică. Cosmonauții anunțau că li s-a terminat combustibilul și că nava lor, abătîndu-se de la traseu, zbura spre necunoscut. Deși erau conștienți de imposibilitatea revenirii, astronauții nu vădeau de loc desperarea... În încheiere erau cîteva cuvinte pe care Karev le putea repeta ori-

cînd, care îl obsedau pînă şi în somn: „Planeta de pe orbita mijlocie a lui Altair seamănă foarte mult cu Pămîntul. Presiunea atmosferică este aproape aceeaşi, atmosfera are acelaşi conţinut de oxigen. Am putut merge fără costum de scafandru. Nu există fiinţe raţionale. Este o lume nouă, minunată, pe care parcă însăşi natura a destinat-o omului".

Şi se mai afla şi harta. Aceeaşi pe care o ţine el acum în mînă.

În ziua aceea, Adunarea Generală a fost deosebit de animată. Nici cea mai uriaşă sală n-ar fi reuşit să cuprindă milioanele de oameni care, la ora anunţată, au deschis aparatele de prezenţă ca să participe la rezolvarea trimiterii unei noi expediţii spre Altair.

Unii erau de părere că este necesară mai multă precauţie şi mai puţină grabă în organizarea acestei expediţii.

„Pînă la Altair sînt aproape 16 ani-lumină — spuneau ei. Şi, deşi navele noastre zboară mai repede decît cele care au fost lansate în timpul primei expediţii, o călătorie pînă acolo şi înapoi ar dura decenii. Este adevărat că o parte din acest timp astronauţii l-ar petrece în anabioză. Oricum, avem noi oare dreptul să condamnăm oamenii să stea atît de mult timp închişi în astronavă? Tehnica zborurilor interplanetare este pe punctul de a face noi descoperiri şi poate că, foarte curînd, drumul pînă la Altair va fi mult mai scurt..."

Aşa vorbeau cei precauţi. Ceilalţi însă, majoritatea, îi contraziceau în mod pasionat şi convingător:

„Cum ar fi fost oare lumea astăzi dacă străbunii noştri ar fi avut obiceiul să lase urmaşilor, drept moştenire, toate problemele care li s-ar fi părut greu de rezolvat? Oare omenirea trebuie să aştepte liniştită, nădăjduind că generaţiile viitoare vor rezolva totul? Datoria noastră, atît faţă de trecut cît şi faţă de posteritate, este să zburăm imediat! Sigur că se vor găsi voluntari, chiar mai mulţi decît trebuie!"

Şi aveau dreptate. Mii de tineri astropiloţi şi savanţi şi-au propus serviciile lor. Sfatul a ales pe zece dintre ei.

...Mulţimea uriaşă de oameni inundase platoul din jurul cosmodromului. Strîngeri de mînă, urări de drum bun... Karev a căutat să se stăpînească pînă în ultimul moment. Atunci însă cînd se văzu îmbrăţişat de fiul său, în vîrstă de numai 12 ani, simţi în inimă o durere insuportabilă. Cînd i se va întoarce tatăl, băiatul va fi un om bătrîn...

Toate astea au fost în urmă cu 28 de ani. Timp de 28 de ani au călătorit spre astrul îndepărtat. Două treimi din drum, în vreme ce nava dirijată de automate îşi mărise mai

întîi viteza, iar apoi, cu motoarele oprite, zburase inerţial, astronauţii au fost scufundaţi într-un somn adînc, ca un leşin, în somnul anabiotic. Apoi s-au trezit. Mii de carturi, asemănătoare unul cu celălalt, obositoare şi monotone ca şi pustiul spaţiului înconjurător. Nouă ani de frînare treptată... Iar atunci cînd pînă în Altair nu mai era decît un an, s-a întîmplat ceva inexplicabil. Pe teleecranele pustii şi mute din momentul decolării apărură umbre neclare.

Umbrele se mişcau, pluteau şi se clătinau, iar conturul lor era atît de nedeterminat, atît de difuz, încît era imposibil să înţelegi ceva. Probabil că sursa acestor semnale neinteligibile se găsea foarte departe. Era poate chemarea unei lumi necunoscute ! ?...

Misterioasa transmisie durase doar cîteva minute. Umbrele stranii dispărură rapid de pe ecran. Enigma însă rămînea întreagă. În tot restul drumului, cosmonauţii n-au încetat să se gîndească la acest inexplicabil fenomen, pînă cînd surveni un nou eveniment uluitor.

Aceasta s-a întîmplat acum o jumătate de oră, cînd nava coborîse pînă la înălţimea de 40 de kilometri şi zburase deasupra continentului central al planetei. Karev privea prin telescopul cu infraroşii în căutarea unui loc de „aterizare", cînd, deodată, în peninsula îngustă, care pătrundea adînc în ocean, a văzut o construcţie albă, pătrată, iar alături, silueta uriaşă, prelungă a unei nave. Fotografia în infraroşu confirma imediat că ceea ce văzuse nu era o halucinaţie...

Oamenii priveau mica imagine fără să-şi creadă ochilor. Însemna că cineva le-o luase înainte ! Nişte fiinţe raţionale, necunoscute, veniseră aici înaintea lor. Iar ei întîrziaseră... Dar ce importanţă avea asta !...

Nu mai puteau să întoarcă astronava, aşa încît descinseră pe un platou larg, verde închis, în centrul continentului...

Şi acum aşteptau.

Norii albaştri acoperă tot mai mult cerul. Bate un vînt neobişnuit de cald.

— Uite-i ! strigă deodată Ten Lin.

Karev se întoarce şi vede cum din spatele unui nor apare un aparat de forma unei picături de apă şi care de la distanţă seamănă cu automobilele zburătoare pămîntene. Creşte necontenit. E mai aproape, tot mai aproape... Picătura albastră, strălucitoare, se opreşte pentru o clipă în văzduh şi coboară brusc la vreo 50 de metri de astronauţi. Peretele se dă la o parte şi călătorii noştri nu-şi pot opri un strigăt de uimire ; fiinţele necunoscute sînt surprinzător

de asemănătoare oamenilor! Parcă nu se deosebesc prin nimic!

Vin alergînd spre navă şi salută dînd bucuroşi din mîini. În faţă este un bărbat cu umerii laţi, într-o îmbrăcăminte albă, uşoară. Karev priveşte emoţionat figura lui şi i se pare că l-a mai văzut undeva pe acest om. Unde? Dar oare l-ar mai fi putut vedea?

Necunoscutul se uită atent la căpitan. Şi deodată strigă...

— Tată! Nu mă recunoşti? Sînt eu, Galact.

Karev îşi îmbrăţişează fiul şi, ca prin vis, aude vocea acestuia întretăiată de emoţie:

— V-am întrecut în Cosmos. V-am întrecut, deşi am plecat cu 11 ani mai tîrziu. Este o astronavă nouă, atinge aproape viteza luminii... În curînd se împlineşte un an de cînd am sosit aici...

Alături, Ten Lin şi Sanches string fericiţi mîinile celorlalţi astronauţi. Faţa lată a lui Ten Lin este luminată de un surîs fericit; ochii lui negri sînt însă serioşi şi gînditori:

— Înseamnă că cei precauţi au avut totuşi dreptate?...

Pronunţă cuvintele acestea ca pentru sine. Galact se întoarce şi ridică mîna, cerînd să i se acorde atenţie:

— Prieteni! Cei care au participat la crearea noii astronave ne-au rugat să vă transmitem ceva, cîteva cuvinte: „Eroismul vostru ne-a însufleţit, ne-a făcut mai cutezători".

In romîneşte de RADU TUDOR
(După „Vokrug Sveta" nr. 1/1961)

IGOR ROSOHOVATSKI

JUDECĂTORUL ELECTRONIC

(Pamflet)

Nu seamănă cu ceilalți. Fețele lor sînt rigide, parcă pudrate cu praf, ca piesele unor mașini vechi și ruginite. Ai impresia că dacă vor zîmbi, se va auzi un zdrăngănit.

Fața lui însă nu și-a pierdut expresivitatea. In ochii lui căprui, blînzi clipește o întrebare, clipesc zeci de întrebări, dintre acelea care fac pe copii oameni în toată firea și dau puritate și candoare adulților.

Aș fi vrut foarte mult să-l cred, trecînd peste orice. Dar faptele erau împotriva lui ; un zid de fapte implacabile împotriva omului acestuia scund, neliniștit, cu fața plină de expresivitate.

Așa cum a mărturisit unul dintre membrii organizației secrete, omul acesta, pe nume Brighton Mayne, a fost însărcinat să-l ucidă pe bancher, scăpîndu-i astfel de ruinare pe concurenții lui. La ora 22,42, așa cum a stabilit mai tîrziu poliția, el a pătruns în dormitorul victimei și a rămas acolo aproape nouă minute. La ora 23, secretarul bancherului, Angorthiss, a venit la șeful său ca să-i arate o telegramă de la bursă, care cuprindea cîteva nume și două cifre. Telegrama (anexată la dosar în calitate de „corp delict") anunța în cod cifrat că acțiunile concurenților scad necontenit. Iar printre concurenți se aflau și membrii organizației care l-a trimis pe Brighton Mayne să ucidă.

Angorthiss s-a apropiat de patul bancherului și a spus încet :

— A sosit comunicarea pe care o așteptați.

A rostit această frază de cîteva ori, ridicînd de fiecare dată vocea. Patronul stătea însă nemișcat, cu fața la perete și

cu plapuma trasă în aşa fel încît nu i se vedea decît părul de pe creştet.

În cele din urmă Angorthiss s-a hotărît să tragă puțin plapuma. Ceea ce a văzut atunci l-a îngrozit. Capul bancherului era aproape cu totul despărțit de trunchi.

Secretarul a scos un țipăt, a scăpat telegrama din mînă și a ieșit glonț din dormitor, strigînd după ajutor.

La proces, Brighton a negat acuzațiile de crimă. „M-am dus la el cu intenția să-l omor. Dar în ziua aceea, tatălui meu, care e bolnav, i s-a făcut mai bine. Era aproape o minune. Era ceva ca o înviere din morți. Cînd m-am uitat la omul pe care trebuia să-l omor, el m-a făcut să-mi aduc aminte de tata. Vîrsta, pielea galbenă, pungile de sub ochi și nu mai știu ce îl făceau în clipa aceea să semene cu tatăl meu. Am plecat. Cînd am ieșit din casă, am fost arestat. Ceea ce spun pare probabil neconvingător, dar așa e..."

Buzele lui pline tremurau. Era îngrozit. Prevedea sentința tribunalului.

Mă uitam la jurați. Numai unul dintre ei îmi era cunoscut. Era un celebru constructor de mașini electronice, care făcuse cîndva o vizită la Moscova. Omul căscă de cîteva ori și se uită cu un aer distrat la acuzat. Mai înainte de a răzbi în viață, constructorul a trăit multă vreme în mizerie. Fiecare dintre invențiile lui era apreciată de patronii de firme numai în funcție de profitul pe care putea să-l aducă. Pătrunderea tainelor naturii, studierea lucrurilor necunoscute — toate acestea nu valorau prin ele însele nimic. Atunci cînd inventatorul nu putea dovedi că invențiile lui vor aduce repede profituri, ele nu erau cumpărate. Încetul cu încetul s-a obișnuit să-și aprecieze singur descoperirile mai înainte de a vorbi despre ele. Acum își aduce rareori aminte de tînărul curios și nepractic care fusese cîndva. În ce fel putea oare să aprecieze el starea sufletească a acuzatului?

Alături, un alt jurat își nota din cînd în cînd ceva într-un carnet. Era probabil un mic funcționar de bursă sau de bancă. Știa și el că astfel de lucruri ca dragostea filială și starea sufletească sînt în lumea afacerilor chestiuni cu totul deplasate. Părea să fi fost invitat pentru prima oară ca jurat și era mîndru de asta. Asculta încordat. Nasul său lung și ascuțit părea mereu gata să-l ciupească pe acuzat. Între buzele subțiri apărea uneori vîrful limbii, dovedind zelul cu care își îndeplinea această funcție.

Desigur, tribunalul l-a găsit pe Brighton Mayne vinovat. Faptele erau împotriva lui. Misiunea pe care o primise, calculul pe care și-l făcuse și avantajul scontat — toate arătau că el era ucigașul. Singurele lui argumente erau numai

starea lui sufletească și dragostea față de tatăl său. Cît de puțin contau acestea în fața juraților! Puteau ei oare să creadă că starea sufletească poate să fie mai puternică decît calculul, iar dragostea filială să cîntărească mai mult decît avantajul?

Cererea de grațiere adresată președintelui a fost respinsă.

Atunci, cu ajutorul unui avocat influent, Mayne a obținut ultima favoare. Cazul lui va fi hotărît de o mașină, de celebrul „JE" — judecătorul electronic.

...La un capăt al uriașei mese semicirculare clipesc lămpile indicatoare. Loja ziariștilor e arhiplină. Mă aflu aici, simțind coatele ascuțite ale vecinilor. Bine că mi s-a oferit, în calitate de străin, unul dintre locurile cele mai bune.

Jurații și judecătorul au fost invitați ca oaspeți. Funcționarul acela de bursă se tot sucește și se uită în dreapta și-n stinga, mai ales în direcția camerei de televiziune. Rudele și cunoscuții îl văd pe ecran.

În marea mașină electronică au fost introduse depozițiile martorilor, ale acuzatului și diferite date despre acesta din urmă, ca om și acuzat. În lumea aceasta a setei de îmbogățire, în care oamenii sînt ca rotițele unei mașini, mașina apare ca ideal al justiției.

Ce poate ea să hotărască? Într-adevăr, în mașină s-au introdus date despre om, despre cerințele lui, despre diferite înclinații și vicii. Dar Brighton Mayne invocă sentimente complexe, roagă să se țină seama de starea lui sufletească din acel moment.

Poate oare mașina electronică să știe mai mult despre asta decît știu oamenii?

Lămpile indicatoare se aprind și se sting mereu. Mașina calculează, încercînd toate variantele. Compară datele cu ceea ce are în memoria ei. Mă uit la oamenii din sală. Lumina albă-albăstruie dă fețelor lor un luciu metalic, cadaveric. Cui îi trebuie oare farsa asta stupidă?

„JE" cere informații suplimentare, declară grav comentatorul. Are nevoie de o fotografie a tatălui acuzatului și de o fotografie a mortului, pentru comparație.

Mai trec cîteva minute, după care comentatorul spune ceva care provoacă mirare:

— Judecătorul electronic are nevoie de o gramatică a limbii spaniole.

Unii dintre oaspeți zîmbesc. Alții vorbesc între ei. Unul dintre ziariști se apleacă înspre mine și spune:

— „JE" și-a ieșit din minți!

Nu-i răspund. Dacă oamenii l-au dat pe unul dintre semenii lor în judecata mașinii electronice, n-ar trebui să se mire de nimic.

Deodată se aprinde becul de semnal. „JE" a decis. Omului care scoate banda din mașină îi tremură mîinile.

Comentatorul spune :

— „JE" a comparat fotografiile. Există o asemănare între fețe, dacă cea de-a doua fotografie e privită în semiobscuritate, așa cum era în dormitor. Ținînd seama de datele privitoare la acuzat, „JE" a calificat cu un număr destul de mare dragostea lui filială și starea lui sufletească.

Ziaristul de lîngă mine spune ironic printre dinți :

— Judecătorul ăsta electronic e încărcat cu psihologie din antichitate, cînd mai existau tot felul de „mișcări ale sufletului" pînă și în afaceri.

Comentatorul urmează :

—„JE" trage concluzia că Brighton Mayne nu l-a omorît pe bancher.

În sală se aude un rîs nervos. Cineva întreabă :

— Poate că bancherul nici n-a fost ucis. Ni s-a părut numai că a fost omorît.

Jurații dau indignați din mîini. Acum seamănă cu niște roboți mecanici de o construcție primitivă. Se poate ca ei să fi uitat de mult că homo sapiens *nu e o marcă de mașină și că în șirul lung de făpturi ciudate care poartă acest nume au fost multe care au săvîrșit fapte „nelogice", ca, de pildă, Romeo, care a îndrăgit-o pe Julieta nu pentru averea tatălui ei, sau Othello, care a omorît-o pe Desdemona nu pentru că aceasta îi risipea capitalul.*

Comentatorul rămîne grav :

— „JE" a indicat asasinul. Numele concurenților din telegrama sosită de la bursă trebuiau citite nu în englezește, ci în limba spaniolă... Misitul care a expediat-o din Brazilia a scris-o în spaniolă.

În sală se produce rumoare. Un om caută să se strecoare spre ieșire. Vocea comentatorului îl oprește :

— Dacă citim telegrama în limba spaniolă, unul dintre nume sună Engortiz. Omul aflat în pragul falimentului e frate bun cu secretarul bancherului. Numai moartea rivalului său putea să-l ajute.

Omul care se strecoară spre ieșire face cîteva mișcări repezi. Doi bărbați în civil îl opresc. Îl văd cum încearcă să se smulgă din mîinile lor, văd fața lui zăpăcită cu totul. Omul acesta e Angorthiss, secretarul bancherului.

Sala e toată un vuiet.

Cele mai multe dintre lămpile indicatoare se sting. Un poet slăbănog recită cu o voce ca de lemn un catren dedicat maşinii electronice :

„Tu eşti idealul umanismului,
Tu eşti idealul echităţii,
Tu eşti idealul virtuţii
Într-o lume în care totul se vinde..."

Mă strecor spre ieşire. Trebuie să mărturisesc că şi eu mă gîndesc la maşină cu un sentiment de recunoştinţă şi speranţă. Dar nu la „JE". ci la pasărea de oţel cu reacţie care mă va duce în patrie. Vreau să ajung mai repede la aerodrom...

În romîneşte de IGOR BLOCK

IGOR ROSOHOVATSKI

PESTE PRAGUL SENSIBILITĂŢII

(Divertisment ştiinţifico-fantastic)

Primul lucru pe care-l auzi Vitali cînd se trezi fu scîrţîitul uşor al parchetului. Apoi la urechea lui ajunse clinchetul linguriţei din pahar.

„Poate a intrat cineva în cameră..."

Vitali deschise puţin ochii. Văzu masa, pe care trona o statuetă de bronz reprezentînd o dansatoare indiană. Distingea bine brăţările de pe mîinile ei, deşi grosimea lor nu trecea de un milimetru.

„Oare să se fi făcut ziuă? Te pomeneşti c-am întîrziat!"

Se uită la ceasul deşteptător. Era unu noaptea. Jaluzelele de la geamuri erau trase. În cameră trebuie să fi fost un întuneric desăvîrşit.

Lăsă privirea să-i lunece spre tavan. Pe lustră încremenise o muscă. Remarcă luciul de pe aripioarele ei şi constată că-i distinge şi picioarele. Experienţa părea să fi reuşit.

Ca să se convingă definitiv că aşa era, Vitali se hotărî să-şi pună la încercare simţul olfactiv. Trase aer pe nări şi simţi mireasma puternică a parfumului „Liliacul alb". Îşi aduse aminte că aici fusese cu cîteva zile în urmă Lena, care se parfuma întotdeauna cu „Liliacul alb".

Acum nu se mai îndoia de succesul experienţei.

Conştiinţa triumfului îl făcu să simtă un tremur în tot corpul.

Trecuse de pragul sensibilităţii obişnuite. El, cel dintîi dintre oameni, era în stare să audă ceea ce nu poate surprinde urechea încordată a antilopei, să distingă pe întuneric ceea ce nu văd nici ochii verzi ai pisicii, să perceapă mirosul pe care nu l-ar simţi nici cel mai bun copoi.

În lumea aceasta, în jurul oamenilor şi în ei înşişi existau o infinitate de lucruri şi fenomene care nu pot fi simţite şi cunoscute fără ajutorul unor anumite aparate. Radiaţiile slabe, oscilaţiile infime ale aerului şi alte efecte de felul acesta nu provoacă o reacţie la organele de simţire ale omului, nu ating acel prag al excitaţiei, care dă naştere unui impuls nervos.

Acesta este pragul prin care natura l-a despărţit pe om de mii şi mii de taine.

Iar el, un tînăr savant (Vitali se corectă numaidecît: deocamdată doar un student practicant), trecuse peste acest prag! El a participat la crearea unui preparat capabil să modifice calitatea celulelor nervoase, şi în felul acesta să intensifice de sute de ori gradul de sensibilitate. Ce e drept, profesorul şi Ilia Fomici l-au prevenit asupra pericolului pe care-l prezintă folosirea acestui preparat.

„Natura e foarte prevăzătoare" — a rostit profesorul obişnuita lui sentinţă, de care i se acrise lui Vitali. „Restricţiile pe care le impune ea au adesea un caracter de protecţie, şi încălcarea lor trebuie făcută cu multă chibzuinţă. Altfel..."

Dar acum Vitali nu voia să-şi aducă aminte de toate cîte spunea profesorul. I se făcuse lehamite de încetineala experienţelor, care se desfăşurau pe o scară fără sfîrşit: microbi, cobai, iepuri de casă, cîini... Deşi promisese să nu întreprindă o experienţă riscantă cu propria sa persoană, hotărîse totuşi încă de o lună s-o facă.

Cînd te gîndeşti numai ce perspective oferă omului preparatul acesta. Ce-ar putea face, de pildă, un cercetaş dacă sensibilitatea lui ar creşte de cîteva sute de ori! Sau un sportiv! Sau un cosmonaut pe o planetă necunoscută!

Vitali luă de pe masă blocnotesul şi îşi notă primele senzaţii, impresii şi gînduri. Apoi coborî din pat şi-şi vîrî picioarele în papuci.

Oho! Situaţia nouă în care se afla implica totuşi şi unele mici neplăceri. Mai înainte n-a simţit niciodată că-l strînge papucul stîng.

Vitali îşi puse prosopul pe umăr şi se îndreptă spre baie. Mergea încet, şchiopătînd, atent la zgomotele de tot felul pe care le făcea fiecare pas al său.

Deschise robinetul. Zgomotul apei în cădere îl asurzi ca vuietul unei cascade. Puse mîinile ca de obicei sub firul argintiu de apă, dar scoase un ţipăt şi le retrase numaidecît. Apa rece cu care se spăla în fiecare zi era acum ca de gheaţă

Găsi însă repede o soluţie. Trebuia să se obişnuiască încetul cu încetul, să se călească. Turnă apă în ceainic şi puse ceainicul pe foc.

După un minut luă ceainicul şi umplu o cană. Dar nici acum nu era bine. Apa călduţă i se părea clocotită. Trebui s-o amestece cu apă rece.

Deodată auzi un trosnet puternic. Vitali pricepu cu întîrziere că strănutase. Curînd se obişnui şi cu sunetele acestea neplăcute.

De unde s-a ales oare cu guturaiul ăsta? Ei drace! Doar n-a răcit.

Ei bine, orice avantaje sînt însoţite de anumite dezavantaje. Trebuie să înveţe să se orienteze în noua lui situaţie, să se deprindă cu ea. Însuşirile organismului uman s-au dezvoltat şi s-au perfecţionat de-a lungul mileniilor: ele s-au transmis prin ereditate, oamenii şi le-au asimilat treptat, din copilărie. O să se obişnuiască şi el. În schimb, urmaşii vor fi mult mai avantajaţi decît strămoşii.

Cînd se întoarse în cameră, ceasul arăta ora trei şi jumătate. Trebuia să se grăbească, fiindcă efectul preparatului avea să înceteze după cîteva ore.

Unde să meargă în primul rînd? Cu ce să înceapă experienţa?

Vitali îşi aduse aminte de ipotezele-i medicale. Organismul său are o putere sporită de a reacţiona. Asupra lui şi-a făcut efectul chiar şi o răcire cu totul neînsemnată. In schimb, el e în stare să simtă fulgerător agentul patogen al unei maladii infecţioase şi să elaboreze tot atît de fulgerător un anticorp.

„Am să fiu bolnav foarte puţin timp şi într-o formă relativ uşoară. Boala nu va apuca să se dezvolte. Agentul patogen are o anumită perioadă de evoluţie, şi organismul meu o să-l anihileze repede, înainte de a apuca să se înmulţească" — îşi zise Vitali. Dar cum să verifice lucrul acesta?

Îşi aminti că fratelui său Nikolai i s-au adus la secţia de boli infecţioase cîţiva bolnavi de febră tifoidă. Se gîndi că de la Institutul de microbiologie, unde lucrează Lena, şi-ar putea procura o cultură de fibrioni de holeră. Dar institutul era închis pînă la nouă dimineaţa, pe cînd Nikolai era de serviciu noaptea asta. Aşadar, mai întîi la Nikolai!

Ieşi în stradă. Îl luă cu frig. Niciodată nu şi-ar fi putut închipui că vîntul uşor de vară poate fi atît de neplăcut. O să găsească oare un taxi?

Urechea îi surprinse un zgomot de automobil. Trecu pe cealaltă parte a străzii şi rămase în aşteptare. Zgomotul devenea tot mai puternic, dar maşina nu se vedea încă.

„Sigur, pot s-o aud de la cîţiva kilometri — îşi zise. Au să mai treacă vreo zece minute pînă o să apară".

Neavînd altceva mai bun de făcut, se uită la o pisică gri vărgată, care ieşise dintr-o casă de peste drum. Pisica se căţără cu dibăcie pe un gard, apoi sări cu o sprinteneală de invidiat într-un pom. Îşi înălţă capul, scrutînd coroana deasă a copacului. Căuta probabil un cuib.

Lîngă ea, aproape de tot — Vitali vedea bine —, se afla un cuib de vrăbii. Se auzea cum se foiesc puii prin somn.

„Interesant ! — îşi zise Vitali, zîmbind în sinea lui. Eu îi văd prada, şi ea nu. Aş putea fi o foarte bună pisică !"

Strănută şi fu cuprins de un acces de tuse. Pisica încremeni speriată, apoi se prăvăli din copac şi o zbughi sub cea mai apropiată poartă.

Pieptul lui Vitali se cutremura necontenit. Îşi smulse din buzunar batista udă.

„Un fleac ! Catar !" — îşi dădu curaj Vitali.

În aceeaşi clipă se aprinse în faţă lumina unor faruri.

Vitali ieşi în mijlocul străzii şi ridică o mînă. Dar asta ce-o mai fi ? Maşina nu se vedea.

„E încă departe" — îşi zise.

Farurile se apropiau. Snopul de lumină devenise insuportabil de puternic. Trebui să-şi acopere faţa cu palmele.

Simţi un zgomot infernal şi o căldură cumplită. Apoi zgomotul slăbi, şi Vitali auzi un cuvînt care i se păru un bubuit de tunet :

— Încotro ?

„E şoferul" — înţelese Vitali.

Îşi luă cu un efort mîinile de la faţă şi, mijindu-şi ochii, vru să spună strada şi spitalul unde lucra Nikolai, dar fu cuprins de un nou acces de strănuturi şi de tuse. Din pieptul său ieşeau nişte strigăte monosilabice.

Şoferul aşteptă răbdător pînă cînd clientul din faţa lui încetă cu strănuturile. Prevăzător, clientul se dăduse mai la o parte.

În cele din urmă, sătul de atîta aşteptare, şoferul pricepu cum stau lucrurile :

— Am înţeles : la salvare. Urcaţi !

Vitali făcu stînga-mprejur şi se îndepărtă repede. Auzi trosnetul produs de portiera maşinii, apoi zgomotul deveni mai puternic, după care începu să se piardă.

„Să mai aştept — îşi zise Vitali. Stau aici, pe banca asta".

Se gîndi la ciudățeniile organismului său schimbat. Apa cam rece i se păruse un dușman primejdios, guturaiul luase o formă grea. În schimb, trebuia să suporte ușor bolile cele mai teribile: holera, ciuma, cancerul, da cancerul! Organismul va simți din timp primejdia, în stadiul ei primar, și va ști s-o înlăture.

În general, Vitali nu se mai temea acum nici de cel mai cumplit dușman. Ar fi putut, de pildă, să plece în junglă și să vîneze tigri. I-ar simți de departe...

Vitali sări în sus și se lovi cu putere peste ceafă, apoi se trînti pe bancă. Purtat de vise, chinuit de guturai, nu auzi țiuitul plictisitor al unui țînțar, iar apoi... era prea tîrziu. Sensibilitatea sporită de cîteva sute de ori făcuse ca înțepătura țînțarului să pară o lovitură de suliță. Vitali își pierdu cunoștința...

Primii trecători îl observară pe omul care zăcea nemișcat pe bancă. Avea o înfățișare foarte curioasă. Nasul i se umflase, pe ceafă îi apăruse o umflătură uriașă. Cineva se pricepu să deschidă blocnotesul care căzuse în iarbă. Pe prima filă era notat numărul de telefon al laboratorului.

Cînd profesorul și unul dintre laboranți veniră la spital, medicul de serviciu le ieși înainte.

— Practicantul dumneavoastră are o maladie curioasă, spuse el. Seamănă a catar, dar e într-o formă dintre cele mai grele... Și apoi mai are și o umflătură pe ceafă. După unele particularități se poate presupune că e înțepătura unei insecte. Dar ce fel de insectă? Nici viespea, nici albina și cu atît mai puțin țînțarul nu pot provoca o astfel de reacție...

Medicul, fîstîcit cu totul, bombăni:

— Deocamdată nu putem face nimic. Trebuie chemați părinții.

Profesorul examină fișa bolnavului. Apoi luă din mîinile medicului blocnotesul lui Vitali și zîmbi cu totul nelalocul său. Medicul se uită mirat la el.

— Nu-i nimic, colega, spuse profesorul pe un ton liniștitor. Bolnavul se va face bine cam peste o jumătate de oră... cînd va înceta efectul preparatului.

Apoi se întoarse spre laborant și, arătîndu-i un anumit loc din blocnotes, repetă sentința sa preferată, de care i se acrise atîta lui Vitali:

— Natura, dragul meu, e foarte, foarte prevăzătoare...

În romînește de IGOR BLOCK

IGOR ROSOHOVATSKI

REINTRAREA CAMPIONULUI OLIMPIC

Poate i s-a părut? Dar crainicul repetă:

— În locul lui Vladimir Bredko concurează Vsevolod Levițki, fost în repetate rînduri campion al Europei...

Să fie oare o coincidență de nume?

Drew Carlson simți o înțepătură în ochii încordați. Cu un efort de voință își destinse mușchii oculari. Trebuie să se calmeze. Înaintea unei curse de fond, orice emoție nu poate decît să dăuneze.

Pe pistă își făcu apariția un om înalt, oprindu-se ceva mai încolo. Drew se uită țintă la el.

Da, e la fel ca și acum doi ani, la Roma. Are fața smeadă, cu pielea netedă, prin care răzbate rumeneala din obraji. Pieptul bombat, nu prea larg, se saltă în ritmul respirației. E același, deși ar trebui să arate altfel...

„Calm!" — își zise Drew, încercînd să-și stăvilească gîndurile. Izbuti s-o facă numai pentru cîteva clipe. Apoi alergătorul rus își duse cu o mișcare obișnuită mîna la frunte... În capul lui Drew parcă s-a derulat pelicula unui film. Cadrele aducerilor aminte se succedau cu repeziciune...

...Roma. Alergătorul de fond Levițki primește medalia de aur. Drew, care s-a clasat abia pe locul opt, îl privește cu o invidie abia ascunsă, întipărindu-și în memorie fiecare mișcare a lui.

...Fumul înecăcios și fierbinte intră în ochi, în gură, în nas. Cînd va ajunge focul la pupa, o să se aprindă petrolul.

Echipajul face tot ce-i stă în putință, dar focul nu vrea să se dea bătut.

Radiotelegrafistul sare afară din cabina lui și strigă:

— Țineți-vă bine, băieți! Ne vin în ajutor niște baleniere rusești!

Focul şi fumul — roşul şi negru — înlătură treptat toate celelalte culori...

Trei şalupe abordează vasul. Pe punte urcă mai mulţi marinari ruşi.

În vremea asta, la tribord se produce prima explozie. Un stîlp de foc, drept ca o luminare, se înalţă în tăriile cerului, după care se preface într-un nor negru-purpuriu.

— Petrolul! ţipă cineva.

Nu mai e chip de respirat. Drew îşi rupe gulerul de la cămaşă şi se prăbuşeşte pe punte.

Cineva îl apucă în braţe. Drew deschide ochii.

„Vsevolod Leviţki!" — îi spune memoria.

Campionul rus îl tîrăşte prin perdeaua de foc.

Drew mai apucă să vadă o bucată de catarg mistuită de flăcări şi-şi pierde cunoştinţa...

Revenindu-şi a doua zi la clinica din port, Drew află că a scăpat destul de ieftin: arsuri de gradul doi şi o fractură a braţului. Salvatorul său însă e într-o stare desperată. Lovit de sfărîmătura catargului, s-a ales cu coastele rupte. I s-a scos plămînul drept şi o parte din plămînul stîng. La toate acestea se mai adaugă şi degetele arse de la una dintre mîini. Medicul a spus:

— Mă îndoiesc că va scăpa cu viaţă...

Înainte de a părăsi clinica, Drew a găsit modalitatea de a face o vizită în salonul unde era internat rusul. A văzut o faţă parcă modelată în argilă galbenă şi albastră. Pe cearşaf se odihnea neputincioasă o palmă lată, căreia îi lipseau două degete.

Portocalele răscoapte căzură din pungă pe podea şi se împrăştiară în toate părţile...

Ca să-şi refacă pe deplin sănătatea şi forţele, Drew a trebuit să cheltuiască destul de mulţi bani. Apoi a apărut antrenorul acesta neobişnuit, doctorul Lunquist, cu programul său experimental şi cu un contract, potrivit căruia Drew devenea de fapt proprietatea lui, un animal de experienţă. Marinarul n-avea însă altă alegere...

Doctorul Lunquist şi-a expus programul în faţa lui Drew chiar de la începutul experienţelor:

— Nu trebuie să te frămînte gîndul că-mi serveşti drept animal de experienţă, băiatule. Iepurii de casă, cobaii şi cîinii au adus omenirii mult mai mult folos decît atîţia oameni care şi-au irosit viaţa în zadar. La urma urmei, noi toţi nu sîntem decît nişte animale de experienţă şi nu cunoaştem ţelurile aceluia care face experienţe cu noi. Aşa că tu, Drew, te afli în privinţa asta într-o situaţie mai bună. Să n-o uiţi niciodată.

Marinarul dădea numai din cap. Nimic de zis, Lunquist știu să aranjeze bine lucrurile.

— Dacă o să-ți fie greu, să nu-ți închipui că sînt un barbar, un monstru, un sadic. Pentru experiențele mele nu pot folosi ciini sau maimuțe, fiindcă stimulatorii cu care experimentez sînt apropiați de semnalele cerebrale, iar cifrul semnalelor creierului omenesc se deosebește de acela al maimuței sau al ciinelui. De altminteri, îmi pare foarte rău că trebuie să mă folosesc de tine și nu de o maimuță.

— Maimuța ar costa mai puțin, se învoi Drew.

— Nu vreau să-ți ascund nimic, urmă Lunquist. Știu că ești un băiat inteligent și ai să înțelegi că scopul experiențelor mele e un scop înalt, căruia tu îi slujești împreună cu mine. Așadar, fii atent la ce-am să-ți spun acum și caută să memorezi bine toate astea.

În lumea noastră totul se află într-o permanentă oscilație. Oscilează munții și văile, inimile noastre, fiecare moleculă a corpului nostru. De felul cum oscilează moleculele depind însușirile principale ale țesuturilor, ale fiecărui organ, ale întregului organism. Cînd ne vom învăța să dirijăm oscilațiile moleculelor, vom ști să dirijăm corpul nostru și viața lui. Azi miinile mele slabe dețin deja o armă cu ajutorul căreia pot să intensific și să frînez oscilațiile moleculelor celulelor vii. E vorba de impulsurile electromagnetice.

Lunquist se uită la „animalul" său și Drew dădu din cap. Pe atunci nu pricepea încă totul din cele ce-i spunea Lunquist, dar il amuza să vadă cu cîtă emoție își expunea programul omul acesta rece și crud. Deh, fiecare cu slăbiciunile lui! E bine dacă acestea pot să emoționeze...

— Cu ajutorul acestor impulsuri, creierul nostru dirijează organismul. Cînd abia te gîndești la un pericol care te pîndește, mușchii tăi se încordează, iar simțurile se ascut. De ce? Pentru că creierul a trimis semnale unor anumite grupuri de celule, a intensificat oscilația moleculelor respective, le-a excitat, a creat noi torente de electroni, o energie suplimentară. Semnalele acestea sînt și complicate, și simple totodată, ca literele alfabetului. Dar ele pot avea efectul cel mai variat, în funcție de combinațiile lor și de locul și timpul unde și cînd au fost trimise. Dacă cunoaștem acest alfabet, adică codul semnalelor transmise de creier, și învățăm să le comunicăm unor anumite organe și sectoare ale țesutului, le putem folosi ca stimulatori, adică putem intensifica sau încetini funcționarea stomacului, a ficatului sau a inimii, putem modifica regimul lor de lucru. Aceasta ne oferă posibilități nemărginite. Dar noi ne aflăm abia la început de drum... Sper că ai înțeles ceva, Drew. Restul ai să înțelegi mai tîrziu.

Drew a înțeles într-adevăr mai tîrziu, mai bine zis a simțit tot ce i-a spus omul acesta greu de înțeles, calculat și viclean, care avea însă o mare pasiune. A simțit asta cînd s-a zbătut în convulsii pe masa de manipulare, înfășurat într-un păienjeniș de fire. În funcție de contactele pe care le făcea Lunquist și de impulsurile pe care le trimitea, Drew se sufoca și era cuprins de convulsii sau transpira din abundență sau, dimpotrivă, se simțea nespus de vioi și avea o foame de lup. Uneori dobîndea însușirea de a simți mirosurile cele mai fine și de a auzi cel mai mic zgomot.

Lunquist hotărîse să verifice la acest concurs efectul unuia din grupurile de stimulatori...

Drew aude comanda și-și ocupă locul la start, alături de rus. Privirea îi alunecă pe mîna vecinului. Are toate degetele...

Poate că atunci, în salon, Drew a avut o halucinație? În cazul acesta înseamnă că și ziarele au mințit!... „au fost amputate plămînul drept, o parte din plămînul stîng și două degete..."

„Un aviator rus fără picioare putea să danseze și să conducă avionul" — își aminti Drew și-și zise: „Plămîni artificiali?"

Nu, plămînii artificiali se folosesc la operații, dar nu rămîn pentru toată viața.

Și degetele?

Drew auzi pocnetul pistolului și picioarele lui se puseră automat în mișcare. Luase un start prost, dar avea înaintea lui șase mile.

Emoția care pusese stăpînire pe dînsul devenea tot mai apăsătoare. În fața lui vedea maioul alb al aceluia care alerga sub numele lui Levițki.

„Rușii sînt în stare să facă minuni, dar un om numai cu o jumătate de plămîn nu va deveni niciodată alergător de fond".

Drew își simțea mușchii de la picioare. Lucrau în ritmul obișnuit. În același ritm a început, în sfîrșit, să lucreze și respirația, devenind mai calmă și mai adîncă. Șapte contractări ale mușchilor la inspirație și nouă la expirație.

Oxigen avea destul, rezerva de glicogen din ficat era, datorită stimulatorilor, foarte mare. „Ai să alergi cu aceeași încărcătură în ficat ca un leopard, i-a spus Lunquist. Tu ești arma mea, băiatule, și nu trebuie să pierzi. Cu cît se va consuma mai mult glicogen, cu atît vor căpăta mușchii mai multă electricitate". Drew zîmbi... Dar voința de a învinge? Lunquist spunea că există și stimulatori ai voinței.

Ar fi interesant de ştiut cînd va începe să obosească impostorul în maiou alb? De ce-or fi recurs ruşii la trucul ăsta?

Drew căută să nu se mai gîndească la Leviţki şi la îndoielile care-l frămîntau, dar nu izbuti. De fapt n-avea de ce să se îndoiască: un om cu o jumătate de plămîn nu poate deveni niciodată un alergător de fond. Nu era nici o enigmă la mijloc: înaintea lui alerga o dublură.

Dar dublura aceasta alerga la fel de bine ca şi campionul olimpic. Acelaşi fuleu mare, aceleaşi mişcări curbate ale umerilor...

Drew îşi aduse aminte de numele aviatorului aceluia rus fără picioare; numele acesta nu-i mai ieşea din cap. „Prostii! — îşi zise. Un aviator fără picioare, da, dar un fondist fără un plămîn şi jumătate — asta nu! Şi apoi degetele de la mînă..."

Încerca să-şi concentreze atenţia asupra cursei, dar gîndul care-l obseda se rotea în jurul său, ca un cal în jurul priponului, întorcîndu-se mereu de unde a plecat.

Îl depăşi un maiou albastru, apoi două galbene, apoi unul verde...

„Glicogenul nu se oxidează fără oxigen — îşi zise, aducîndu-şi aminte de ceea ce i-a spus Lunquist. Iar oxigenul e dat de respiraţie. Emoţia însă produce tulburări în respiraţie".

Pînă la sfîrşitul cursei nu mai rămăsese decît cu puţin mai mult de o milă. Drew înţelese că nu-şi va mai recăpăta ritmul respiraţiei. „Dar voinţa? se apostrofa în gînd. Ei drăcie: în afară de glicogen, oxigen şi electricitate mai există şi voinţa!"

Grăbi pasul. Îşi pierduse cu desăvîrşire ritmul. N-are a face! Înainte! Simţea că n-are destul aer ca atunci, în timpul incendiului. Dar îşi îndemna muşchii cu gîndul. Şi muşchii i se supuneau.

Ajunse din urmă maioul verde...

Apoi pe cel galben...

Făcea imposibilul. Dar trei maiouri erau înaintea lui. Încă un efort. Abia mai respira. Plămînii erau gata să plesnească. Inima bătea ca un ciocan.

Drew mai depăşi un alergător.

Era furios, orbit de ură. Ce truc josnic! Las' c-o să dea el lucrurile pe faţă!

Cursa s-a sfîrşit...

Drew a sosit pe locul trei. Lunquist o să fie nemulţumit. N-are decît!

Nu simţea oboseala. Se gîndea la ştirea senzaţională pe care au s-o capete ziarele. Oho, ce ştire!

Se îndreptă spre masa juriului. Probabil că celălalt, veritabilul Levițki, știa de această substituire și și-a dat asentimentul. Dar de ce le-o fi trebuit acest truc?

Drew nu găsea răspunsul. Nu-i nimic, au să se descurce ei, reporterii. O, au să fie bucuroși s-o facă, mai ales grăsanul acela care pufăie din pipă! Au să miroase ei cum stau lucrurile și au să relateze totul cu lux de amănunte.

Drew își aduse și el aminte de unele detalii... Norul acela negru și roșu, mirosul de ars, bucata de catarg cuprinsă de flăcări... Se opri, scuipă înciudat și se întoarse din drum, vîrîndu-și capul între umeri, ca un cîine bătut. Oboseala îl năpădi dintr-o dată, ca și cum pîndise momentul potrivit.

Îl văzu pe acela care se ascundea sub un alt nume. Lîngă el mai stăteau alți doi.

— Aș vrea să-ți vorbesc. Imediat...

Omul nu se împotrivi. Se apropie docil de Drew. Peste capetele lor pluteau niște nori întunecați, cum e întunecată îndoiala.

Drew se uită în ochii curioși, întrebători ai celuilalt. Undeva în pupilele lor se legănau norii aceia întunecați.

Drew întrebă:

— Îți mai aduci aminte de mine?

Și mai înainte ca acesta să clatine negativ din cap, urmă:

— Roma, incendiul de pe tancul petrolier...

Fața rusului se încordă, apoi se lumină, ca și ochii lui Drew.

— Dumneata?

— Și plămînii, degetele? întrebă Drew, risipindu-și îndoielile și începînd să creadă într-o minune a medicinei. Plămîni artificiali, degete artificiale, da?

— Nu, nu artificiale, ale mele, spuse parcă șovăind Levițki. Am la hotel mai multe ziare de-ale noastre, în care scrie... Știi, ei numesc asta regenerare, restabilire... E ca atunci cînd îi crește șopîrlei coada ruptă... Profesorul Kosorkin spunea că greșesc cei care cred că în general numai animalele inferioare sînt capabile de regenerare. Chiar și unele sectoare ale țesutului nervos se pot reface așa cum se refac celulele creierului după hemoragie. Trebuie să-ți mărturisesc că n-am reținut totul. Principalul însă l-am înțeles. Profesorul a descoperit că niște impulsuri magnetice, cu un anumit ritm și o anumită forță, pot să intensifice brusc însușirile de protecție ale unui anumit organ sau ale unui sector de țesut, inclusiv capacitatea lui de regenerare. El și asistenții lui au introdus un fir în ceea ce a mai rămas din plămînul meu stîng și au trimis în el astfel de impulsuri. După ce a fost complet restabilit plămînul stîng, au desprins o bucățică din

el şi au transplantat-o pe locul plămînului drept, după care au trimis din nou impulsuri. Tot aşa mi-au regenerat ei degetele... Cam asta-i tot ce-aş putea să-ţi spun. Dar la hotel am cîteva ziare, o revistă...

— Mi se pare că am priceput, spuse Drew, gîndindu-se la stimulatori. Ce prost am fost! Iartă-mă, dar am bănuit că dumneata ţi-ai vîndut numele şi titlul. Trucul cu numele...

— Truc? Care truc? întrebă rusul, şi după faţa lui se vedea că nu pricepe nimic.

Drew nu-i răspunse. Îşi aduse aminte de propria lui convalescenţă, de contactul cu Lunquist şi spuse, vorbind rar:

— Doar eşti un simplu marinar! Sau poate ai semnat un contract... Vreau să spun că o operaţie ca asta trebuie să fi costat cu siguranţă o groază de bani...

Leviţki se uită la el nedumerit.

Peste capetele lor pluteau pe cer nori întunecaţi...

În romîneşte de IGOR BLOCK

Cititorii au cuvîntul

Vă scriu pentru prima dată. Am avut de cîteva luni intenţia să vă împărtăşesc sugestii şi dorinţe, dar apariţia romanului „Constelaţia din ape" m-a făcut să-mi uit gîndul.

Această lucrare m-a ţinut timp de cîteva luni în continuă încordare. Pentru publicarea romanului vă transmit felicitările mele şi ale colegilor mei (din clasa a VIII-a).

În general, broşurile în care sînt abordate teme legate de viaţa oamenilor de pe Pămînt, de viitorul lor fericit şi paşnic îmi plac cel mai mult („Mumia purpurie", „Experienţele profesorului Leonozov" şi, în special, „Factorul timp" de A. Dneprov).

Îi susţin pe cei care au dorit ca în fascicule să existe cîteva desene-schiţe, pentru a se putea imagina mai bine cele relatate de text.

LĂJBER VICTOR
elev
Braşov

Sînt de meserie electrician. Evident, sînt un mare admirator al literaturii ştiinţifico-fantastice, mai ales al acelor povestiri care abordează teme legate de electricitate, cibernetică, viaţa în univers, cosmonautică.

Am învăţat foarte multe din aceste lucrări, de aceea le şi preţuiesc. Problemele ştiinţifice şi tehnice despre care vorbesc romanele de anticipaţie ne deschid vederi largi spre ziua de miine, fiindcă se află la însăşi temelia socialismului şi a comunismului. Noi cei ce pregătim viitorul pentru urmaşii noştri care vor pătrunde adînc în Cosmos abia ne putem da seama de adevăratele perspective deschise omenirii de această fericire, numită comunism.

Sînt de părere ca broşurile Colecţiei să apară mai des, iar subiectele lor să aibă cel puţin o treime teme cosmice, care se bucură, pe drept cuvînt, de o popularitate atît de mare.

PALAGYI FRANCISC
Satu-Mare

Sînt un bun prieten al Colecţiei, din care am citit toate numerele apărute pînă în prezent. Nu pot spune că am citit vreo povestire sau vreun roman care să nu-mi placă.

Dintre lucrările scriitorilor noştri, mi-au plăcut în mod deosebit „Uraniu", „O iubire din anul 41042", „Turneul de primăvară", „Constelaţia din ape" şi altele.

Aş vrea să devin speolog, de aceea mi-ar face plăcere să mai publicaţi lucrări în legătură cu viaţa frumoasă şi îndrăzneaţă a speologilor.

Aspectul grafic al broşurilor este foarte atrăgător, dar dorinţa mea, ca şi a altor cititori, este ca în interiorul fasciculelor să figureze cîteva desene.

Sînt pentru introducerea paginii de cuvinte încrucişate sau a altor jocuri pe teme ştiinţifice.

ION TALMACIU
elev, clasa a VII-a, Şcoala medie nr. 1 Oradea

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

2012

prelucrare & editor Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala)

Abonamentele la revista „Ştiinţă şi tehnică" şi la colecţia de „Povestiri ştiinţifico-fantastice" se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservirea în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituţii şi de la sate, secţiile de difuzare a presei, precum şi de către factorii şi oficiile poştale.

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ - PREŢUL 1 LEU

IULIE 1962